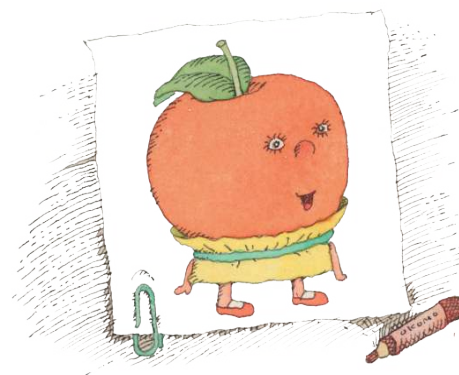

Đinh Đinh vẽ một quả táo nhỏ hình người

Có một cô bé tên Đinh Đinh rất thích vẽ. Ngày nọ, em vẽ một bức tranh, trong tranh là một quả táo đỏ.

Vẽ xong rồi, nhìn ngắm một hồi, nghĩ ngợi một chút, Đinh Đinh lại vẽ cho táo đỏ nào mũi, mắt, miệng, cả cánh tay mảnh khảnh và đôi chân thon gầy.

Đinh Đinh nói:

- Mình đã vẽ bạn táo nhỏ hình người.

Em lại ngắm nghía rồi ngắm nghĩ, điểm thêm nhiều nốt tàn nhang lên đôi má.

- Bé gái có tàn nhang siêu dững cảm luôn.

Táo Nhỏ Hình Người nghe thấy liền chớp chớp mắt, mỉm cười. Đinh Đinh cũng cười theo.

Đinh Đinh lại vẽ cho bạn ấy đôi giày da tí xíu.

Vừa vẽ xong thì... lách ca lách cách, Táo Nhỏ từ trong tranh bước ra, tiếng giày thật giòn tan trong trẻo.

Táo Nhỏ chạy đến trước mặt Đinh Đinh, ngẩng đầu hỏi:

- Cậu đã vẽ ra tớ, vậy tớ gọi cậu là má nhỏ nghen?

Đinh Đinh xua xua tay:

- Mẹ thường hay cầm rơm, tớ không làm mẹ đâu!

- Vậy tớ gọi cậu là chị gái nhỏ nha? - Táo Nhỏ lại hỏi.

Đinh Đinh lắc lắc đầu:

- Chị cứ hay quở mắng, tớ không làm chị đâu!

- Vậy tớ gọi cậu là gì?

- Gọi Đinh Đinh được rồi! - Đinh Đinh nói ngay tắp lự.

Từ hôm đó, Đinh Đinh lại có thêm bạn mới.

Toàn thân Táo Nhỏ tỏa ra mùi táo thơm lừng, thơm hơn cả nước hoa.
Một chú chuột đồ chơi tên Mỏ Nhọn ngửi thấy, len lén chạy tới
chỗ Táo Nhỏ, hít trái hít phải.

Táo Nhỏ không vui:

- Sao cậu không chào hỏi, cứ đưa mũi ngửi ngửi người ta? Thiệt
là bất lịch sự!

Mỏ Nhọn chớp cặp mắt ti hí nói:

- Nhóc không biết rồi. Khi nhà chuột chúng tớ dùng mũi ngửi là
đang chào hỏi đó!

Vừa nói Mỏ Nhọn vừa sáp tới muốn ngửi nữa. Táo Nhỏ không ưa
cậu ta chút nào, lách ca lách cách chạy khắp phòng.

Mỏ Nhọn đuổi theo sau. Táo Nhỏ chạy tới đâu, cậu đuổi theo tới đó, vừa đuổi vừa la lớn:

- Đứng chạy! Đứng chạy! Cho tớ ngửi mùi táo thơm một tẹo!

Táo Nhỏ sợ tái mặt, vừa chạy vừa kêu to:

- Cứu với! Cứu với!

Cô bé càng la gọi, Mỏ Nhọn càng đuổi riết không tha, còn kêu chít chít chít để hù dọa Táo Nhỏ.

Thình lình, Táo Nhỏ vấp phải vật gì mềm mềm, ngã nhào.

Thứ mềm mềm đó là gì ta? Thì ra là một chú chó bông đang nằm ngủ. Chó Bông cực kì mũm mĩm. Vào ngày sinh nhật năm tuổi của Đình Đình, dì đã tặng chú chó cho em.

Hồi đầu ai cũng chê Chó Bông xấu xí. Nhưng Đình Đình yêu mến chú biết bao. Đến tối đi ngủ em thường gối đầu lên Chó Bông. Mà vậy thì Chó Bông bị đè tới thở không nổi. Chú nói:

- Đình Đình ơi, cậu đừng gối lên tớ nữa được không? Tớ bị đè nghẹt thở ngủ không được luôn nè.

Đình Đình ngơ ngác:

- Cậu cũng biết ngủ hả?

Chó Bông đáp:

- Tất nhiên phải ngủ rồi. Không ngủ thì lấy sức đâu chơi với cậu.

- Nói rồi Chó Bông ngáp một cái thiệt to.

Từ hôm đó, khi đi ngủ Đình Đình không còn gối đầu lên chú nữa.

Dù vậy, lúc ngủ cô bé cứ phải nắm đôi tai Chó Bông thì mới vào giấc được. Chó Bông là một chú chó tốt bụng nên đành mặc cho Đình Đình nắm tai, miễn sao cô bé ngủ ngon.

Cứ thế, Đình Đình thì say sưa giấc tròn, còn Chó Bông lại không tài nào ngủ nổi. Mỗi ngày đều phải đợi Đình Đình thức dậy, chú mới chợp mắt một chút.

Hôm nay, không ngờ vừa đánh giấc, chú đã bị ai đó đá cho một cú tỉnh luôn.

